



Анастас Стоянов

Колко пъти нива се полива

Някой си завидял на Малчо, че житото му е златно и едро, и му се примолил:

– Дай ми от твоето, семе да си завъдя. Сигурно е от добър сорт?

– Така е – съгласил се Малчо. – Сортът не е лош.

И му напълнил две крини.

През другото лято човекът дошел отново, огледал буйното Малчово жито и се оплакал:

– Хилаво излезе моето, изглежда, работата не е само до сорта, ами и до земята. Дай ми малко от твоята. Сигурно е ячка и богата?

– Така е – съгласил се Малчо. – И ячка е, че и богата.

И му напълнил още две крини жито и няколко каруци рохка пръст.

На третата година онзи пак дошел:

– Нищо не стана! Житцето ми е едно сгърчено, постало, а я виж твоето...

– Отведи ме да видя що за нива имаш – рекъл Малчо, нарамил дрешка и тръгнал подир човека. Като стигнали, поразходил се той из бацинията на онзи, стрил буца пръст на дланта си – земя като земя. По нищо не се различавала от неговата.

– Суха ми се вижда – поклатил глава Малчо. – Колко пъти я поливаш през годината?

– Ха, че жито полива ли се?

– Полива се и още как. Пет пъти се ръси: при торене, при преораване, при сеене, при плевене и по жътва. Пет пъти, че и веднъж от себе си го направи, та шест.

– Че откъде толкова вода! – ударил се оня по челото.

– Ама чакай, то с вода не става! – обадил се Малчо. – С пот, брайно, с пот по челото си ще я квасиш, докато прогизне под нозете ти. Че тогава ела хубост да видиш и берекет да сбираш! Хайде сбогом!

Нарамил пак дрешка и забързал към своята нива, че време било вече жътва да я жъне.

КРАЙ

© Анастас Стоянов

Сканиране, разпознаване и редакция: moosehead, 2008

Издание:

Приказки от български писатели
Издателство „Български писател“, 1981 г.
с/о Jusautor Sofia

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/9175>]